

מסורת הש"ס

א) טהרה פיה מיה מ"ו ע"ב. ב) מנינה ע"י מקואה פ"ו מ"ד. ג) מ"ד מ"ד. ד) שנת יג' יד. ז' וכן פ"ה מ"ב. ט) גרסת כ"ב פ"ה [מקואה פ"ג מ"ד]. ו) פ"ה: המנינה (ו) ו'ל' [מקוה] (ט) ו'ף י"ג. טו) ו'ף כ"ב. י) ו'ל' טמטע פ"הס.

הגהות הב"ח

(ה) ע"י ד"ה אין חבור וכן לענין מקואה בגין שני:

מוסף רש"י

הגלוק. קילוח: וקטפרס. הר משופע שמדרשו ממודד הרבה: אינו חיבור. לטומאה. כגון המערה מכלי טהור לכלי טמא ולגוק הקלות מחבר משקה שני הכלים אינו חיבור לטמא משקין העליונים. וכן הקטפרס אם העבירו דרך דף מחברים לטומאה אין העליונים טמאים. וכן אם היה עריבה ארוכה ובשני ראשיה משקין אחד טמא ואחד טהור ומשקה טופח מחברן אינו חיבור לטמא הטהורים. וכן לטהרה לענין מקואות (ה) שני מקואות שאין צורך מהן ארבעים סאה ולגוק וקטפרס ומשקה טופח מחברן אינו חיבור: טופח לטמא. שיש משקה הרבה שאם טמא בו יכול להטפח במקום אחר: חיבור. לטומאה ולטהרה וקט"ד דהוא הדין לעטילה דחשיב כמאן דעביד נהדי נהדי: דלמא. הא דקמיני חיבור: לענין מקואות. קאמר ו' יהודה היא משום גוד אחיה (בדמיה) כו'. ומיהו לענין עטילה מצטנין אי היה עטילה כמיקוניה לחלפין או לא ואין ראיות חיבור מקואות ראה ללאן דלאן לאו משום חיבור מצנין: מכוונות. לא פחות ולא יותר: כו'. משום שמשקה המקוה על ידי הראשון: נוגעו פנים. בשעת עטילה השני: חף השני טהור. דמאן דמחברי מים שעל הראשון למי המקוה דהוה. כ"ב ראשו ורובו.

כשהוא טהור במים שאובים בתוך הכלי: עמא. לתרומה עד שיטבול ומגירת שמונה עשר דבר היא. ובפ"ק דמסכת שבת (ט) מפרש מ"ט גזר עליה לפי שהיה להם מערות קרויים לעטילה ולאחר עטילה היו רוחצין בשאובין והתחילו לומר לא אלו מטהרין אלא אלו מטהרין וגזרו עליהן וטוב גזרו על טהור שפלו עליו שלשה לוגין מים שאובין דלא לא הא לא קיימת הא: הלו ביאשה. בתוך הכלי וחציו צפילה שפלו על חצי גופו שלשה לוגין: בעל קרי טהור כו' טהור. לדברי מורה דעורא מיקן טבילה לבעלי קריין קודם שיעסקו במורה והקלו על החולה במנימת חשע קבין אפי' שאובין במסכת ברכות (ט) אבל לטהרו ליכנס במקדש צענין ארבעים סאה: וחלו צפילה. שנגע חליו לתוך המקוה ועל חליו נתן ע' קבין שאובין: שאין הגט יולא מסתם ידי שניהם. שאין שניהם שלומין בהצמחו דלא הוה שנים שהביאו גט אלא אחד הביאו דרך המביא לומר בפני נכתב ובפני נחתם וזה לא אמר: אבל הגט יולא. כ"ד: מסתם ידי שניהם. ששניהם אדוקין זו ושניהם שלומין: כ"ד.

המביא גט פרק שני גיטין

טז.

הנצוק והקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה. פי' בקטפרס אינו חיבור לטהרה לענין שמי מקואות שאין צורך מהן מ' סאה ולגוק וקטפרס ומשקה טופח מחברן אינו חיבור וקשה לר"מ דעד כאן לא נחלקו ר' מאיר ורבי יהודה צפוק אין דורשין (מנינה יו). גבי ג' גוממות העליונה עשרים והסתמונה עשרים ובאמצעית ארבעים ומדלית של גשמים עוברת ביניהם אלא צטובל בעליונה אי אמרינן גוד אסיק אבל צתמונה כולוה מודו דעלמה לו עטילה דלמרינן גוד אחיה אלמא קטפרס חיבור והכא משמע דחינו חיבור כלל ואומר ר"מ דהכא מיירי דוקא בשמי גוממות שבו עשרים וצו עשרים דליכא מקוה שלם צלח בפני עצמה דלא הוה חיבור ואין מצטבילין אפילו צתמונה אבל התם דליכא באמצעית מקוה שלם לכ"ע מצטבילין צתמונה ובעליונה פליגי דדוקא נקט אמצעית אבל שמי גוממות שאין צדוה אחת מקוה שלם לכ"ע אין מצטבילין חף צתמונה עד הקשה דהכא קאמר דקטפרס לא הוה חיבור ובסמוך קאמר רבי יהודה אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים חף השני טהור והן דלגוק ר' יהודה היא דהא מסקינן לענין מקואות ורבי יהודה היא ואומר ר"מ דכיון שהמים שעל הראשון אפילו ליפול ולירד למקוה הוה קטפרס חיבור ומיהו לגוק גרוע מקטפרס לפי שהקילות של הגלוק עומד באייר ולא הוה חיבור אפי' סופו ליפול כדמשמע צפוק בתרא דע"ו (דף ע"ג:) והא דדייק ההם גבי כותי דלחנה ידיה אבת גישתא וסאריה רבא לכולי חמרא שמע מיהו לגוק חיבור אע"ג דהתם הוה קטפרס דייק שפיר דלגוק הוה חיבור דכיון דמה שנגע בו הכותי דהיינו צקלה העליון דליון סופו ליפול בתוך חבית כיון שראשו אחד מונח על גישתא ולהכי לא עדיף מלגוק עד הקשה דהכא משמע דטופח להטפח הוה חיבור וצפ"ו דמקואות (משה ו) חנן ומייתי לה בפ"ק דיבמות (טו). ובצפוק שלישי דמגינה (דף ע"א:) עירוב מקואות כשפורסת הגוד צעוביה ובחללה כשמי אצבעות חחרות למקומן ואור"מ דנקב צענין כשפורסת הגוד אבל מים קמי טופח להטפח ואין נראה לר"י דמתן במסכת מקואות פ"ו (משה ט) כותל שבין שמי מקואות שנספק לשתי מצטרף לערב און מצטרף עד שיהא צתמונה אחד כשפורסת הגוד ר' יהודה אומר חילוף הדברים נפרצו מלמעלה זה לתוך זה על

רום קליפת השום על רוחב כשפורסת הגוד היינו שמי אצבעות אם כן הא דקאמר עירוב מקואות כשפורסת הגוד מלא נקב מים צענין ובצפין מלמעלה אין צריך אלא קליפת השום כשפורסת ואי במים קמי טופח להטפח אלא דנקב הוא דנע"י כשפורסת כדפירש ר"מ א"כ אין רוחב המים כשפורסת שמי אצבעות שהנקב עגול והוא לר מלמעלה כדלמר בשמי אצבעות חחרות למקומן וגראה דדוקא לר"י סגי בעטופח להטפח אבל לרבנן צריך בקליפת השום כשפורסת לר"י כשפורסת הגוד שיהא נקב מלא והיהו דלגוק לפי מאי דמסקי לענין מקואות ור"י היא מני אחיה כרנבן דדוקא היהו דטופח להטפח חיבור אחיה כר"י אבל היהו דלגוק וקטפרס דקמי בה דמשקה טופח אינו חיבור היינו אפי' טופח להטפח ועד אומר ר"י דאפילו ר' יהודה ית ליה טופח להטפח חיבור ברגליו נוגעות במים אלא מכא גוד אחיה אבל בקרקע שזה דלא שייך גוד אחיה בעי קליפת השום ואחיה היהו דנפרצה זה לתוך זה אפי' כר' יהודה איידי התם ברישא ור"י אומר דהיהו דהגלוק וקטפרס לא לענין חיבור מקואות איידי אלא לענין השקה והשתא הוה לטהרה דומיא לטומאה כי משמע מדקאמר דלמא לענין מקואות ור' יהודה היא משמע דעד השתא לא הוה מוקין צתמונות ופשיטא דמשקה טופח אינו חיבור לענין השקה ה"ה לענין עטילה וקאמר לא צריכא דליכא טופח להטפח ובעי הא דקמי דמשקה טופח אינו חיבור לענין השקה אי מיירי בעטופח שלא להטפח או אפי' בעטופח להטפח וקאמר הא נמי תנינא דהוי חיבור ודמי הא דמנינא דטופח להטפח דלמא לענין מקואות ור' יהודה היא מטעם גוד אחיה אבל לענין השקה אימא דלא הוה חיבור אפי' לר' יהודה כמו צתמונה בקרקע שזה דליכא גוד אחיה והשתא היהו דמגינה לא קשה מידי ומאינו לומר לכ"ע מצטבילין צתמונה אפי' ליכא באמצעית מ' ונקטו באמצעית מ' לאשמועינן דאפ"ה קמי כפיסא כמספתא והכמים אומרים אין מצטבילין אלא באמצעית ואע"פ שיש מ' באמצעית אפי"ה אין מצטבילין צתמונה וכל שכן בעליונה אי נמי קא משמע לן דלא גוררין אמצעית אטו אחריני אבל קשה למאי דס"ד דטופח להטפח הוה חיבור לענין השקה אלמא בעטופח להטפח אנו מקילין יותר לענין השקה מלענין מקואות דצתמונה לא הוה חיבור ולגוק וקטפרס הוה אפסא דבשקה לא הוה חיבור ולענין מקוה הוה חיבור: ה"ב ראשו ורובו במים שאובין והחור שפלו בו. הכי גרסינן צפוק קמא דשנת (דף י"ג:) דעל טבול יוס דוקא גזרו צפילה וכל שכן צפילה אבל טהור דוקא צפילה וטעמא אר"י דהתמירו וצפילה משום שמשעה ק' היה כדלמר התם והו' (מעבירים על גביהן) שלשה לוגין מים שאובין: (ועי' חו"ס שנת יג' ד"ה וטהור): אבל גט יוצא מתחת ידי שניהם בשם. מה שפירש בקטפרס ששניהם אדוקין זו לאו דוקא שאין צריך שיהיו ממש שניהם אדוקים ואחריהם נגט אלא ששניהם אומרים עשה עשה שזמין על כך ואמר להם שניכם הוליו שני לאשמי ונתנו האחד במעמד חיבורו כדלמרינן בסוף התקבל (קמח דף ע"ב:) כולכם הוליו אחד מולין במעמד כולם ואם האחד שלי והשני מעדי שצפניו נתן הבעל את הטבול להולין לאשמי לרבה כשר דהא אם יאמרו צפניו גירשה אבל לרבה אפי' לאחר שלמדו אין להכשיר כיון שאין שניהם גירשה דדוקא בשניהם שלוחים אמרינן צפוק קמא (לעיל דף ה.) דכשר לרבה משום דבי תרי דמייתי גיטא מילתא דלא שכיחא היא אבל כה"ג לא: אלמא

עין משפט
גד מצוה

תוספות ר"ד

איכא משקה טופח
מאי הוה והתנן הצוק
והקטפרס ומשקה טופח
אינו חיבור לא לטומאה
ולא לטהרה: לא צריכא
דיכא טופח ע"פ
להטפח ולא איפשיט: א'
אומר בפני נכתב וא' אומר
בפני נחתם כפול פי' שהרי
לא קיים כל החתימה:
אמר (רב) שמואל בר
יהודה אמר רבי יוחנן ל"ה
אלא שאין הגט יוצא מתחת
ידי שניהם אבל אם הגט
יוצא מתחת ידי שניהם